

Μά δὲν εἶχε ξεκάνει τὸ πρῶτο
 κι ἔνας ἄλλος φαγᾶς τοῦ τῷ πῆ...
 δὲν ἐπρόφρασε ρε νὰ τοὺς πῆ,
 κι ἄλλο τούλθε πισιότο.

Εἰσορᾷ Γουναράκης ὁ Νίκος
 διαγθεῖς στὴν Πεντέλη ἀδικίας,
 κι ὁ Λοκρὸς Εὐταζίας προβάλλει,
 ποῦ κι αὐτὸς δὲν χωνεύει τὸν Ράλλη.

Κάτω κάτω καθεὶς λαοπλάνος
 και μοχθεῖτε πρὸς δόξαν ἀτύτως...
 μπαίνει κι ἕνας μακερὸς Καραπάνος,
 κι ἄλλος δεύτερος φθάνει και τρίτος.

Μές' στὸν Σίλμαν ἀπλώνει τὴν κάπα
 ἐκ τριῶν Καραπάνων φρουρᾶ,
 κι ὁ μακρότερος ὄλων, ὁ Κόρπας,
 ποῦ κι αὐτὸς ἀδικήθη σκληρᾶ,
 ἐπὶ πίνακος θέλει τοῦ Ράλλη
 τὸ χρυσὸ και φουρτζῆσο κεφάλι.

Τὴ πολλὰ και θεματὶ διαγῶσις!
 κάθε πρόψη κοχλάς' Ἰππουρός...
 ὄλοι πρῶτος καλοῦν' ἐν τοῖς ἰσούς,
 μὰ δὲν εἶναι κανεὶς ἀρχηγός.

Κι ὁ Σκουζὴς κι ὁ ψιλός Κωνσταντῆς,
 μήτε κι ἄλλοι γυροῦν πρῶτα,
 κι εἶναι σπένδς και μόνη φροντίς
 ἡ σαθρὰ πολιτεία.

Δὲν ποθοῦν ἀρχηγὸ νὰ ψηφίσουν,
 τὸν Δραγοῦμη μονάχα θ' ἀφήσουν
 δραγουμάμοις εἰς διακ νὰ γέρη
 τῆς ὁμάδος ἐκείνης ἐν γενεῖ.

Ἀντιπρόσωπο μόνον τὸν κάνουν,
 κι ὁ Δραγοῦμης τὸν Μήτσο θὰ κάνη
 νευρικά' στὴ Βουλὴ νὰ τὸν πζάνουν,
 και μὲ πεισματὰ πολὺ θὰ τὸν σκάνη.

**Ἔρπας τῆς Ὀμάδος
 τῆς δεκαπεντάβου.**

Ὀρκίζομαι πῶς τοὺς θεσμούς' τοῦ κράτους θὰ τηρῶ
 και μόνος και μετὰ πολλῶν
 πρὸς τῆς πατριδος τὸ καλὸν
 ἐκείνουθ' ἂν φρουρήσω.

Κι ἂν ὁ Ράλλης εἴρηκε πῶς
 μέ' στὴν τόσην νοστιμάδα,
 κι ἂν τὸ Στέμμα προσκαλέσῃ
 κάποιον ἀπὸ τὴν ὁμάδα.

Κι ἂν αὐτὸς δὲν δείξη τότε,
 προσφιλεῖς μου συναμάτια,
 γὰρ θεσμοὺς αὐτοθυσίαν
 και δεχθῆ τὴν ἐξουσίαν.

Κι ἂν αὐτὸς μέ' στὴν νυμφικὴ τῆς Ἀρχῆς τῆς ἀπορρέας
 τοὺς θεσμούς' κατακυνηγῆ,
 κι ἂν ἐκ ταύτης τῆς ὁμάδος
 ἀλλὰ Γαλλικὰ τὸ στέρη.

κι' ἂν ἐγὼ καὶ πάλιν μόνος
ἔξω μείνω τοῦ νυμφῶνος.

Τότε τοὺς θεσμούς θά σκοῦζω πῶς αὐτοὺς καταπατεῖ,
ἂν καὶ τώρα δι' ἐκείνου μεθ' ἡμῶν συναμοίει,
κι' ἄλλη νέα θά βασιτήση περιλάλητος ὁμάς
νὰ προσέρχεται καθένας ἀδικαλκτος νομάς,
καθεμία πλανομένη τοῦ Σύνταγματος δρομάς,
ποῦχει τῆς φιλοδοξίας τὰς ὀρέξεις τὰς ὁμάς.

Τότε κι' ἄλλοι συναμοίται θάβγουν τοῦ Κοινοβουλίου
χάριν τοῦ κινῶν καλοῦ,
καὶ θά τρέχουν μὲ μαנדῶς κἀν' στὸ Μέλαθρον Ἰλίου,
κἀν' στὴν Πινόκκ, κἀν' ἄλλοῦ.

Εἶμαι μαχητὴς τῆς γλώσσης, μαχητὴς καὶ τοῦ καλάμου,
κι' εἶναι μόνον σύνθημά μου.
Μέλαθρον Ἰλίου, Σλήμαν, πολιτεία, καθεστῶτα,
Σύνταγμα, θεσμοί, πικροτά.

Δὲν θ' ἀρῶσθε κάθε φίλον νὰ μοῦ δώσῃ χαστουκιό,
μῆτε μὲς ἀπὸ τὸ στόμα νὰ μοῦ πάρῃ τὴν μπουκιό,
καὶ τὰ θέσμια τοῦ κράτους νὰ ριθῶν ἐντὸς βαρᾶθρου...
Ἱστορες αὐτῶνοι τοιοῦ τοῦτου τοῦ χρυσοῦ Μελάθρου.

Φ. — Ἀδελφὲ μου Περικλῆ, τοὺς ἀκούω καὶ βογγῶ...
κῦτταζε κονοπιρατέρ ὅπως στὴν Μαντάμ' Ἀγγῶ.

Κάντ ὄν κονοσίρ,
κἀν σὰν φραγέρ,
ὄν πὲ σὲ ντιρ
κονοπιρατέρ.

Ποῦρ τοῦ λέ μόντ
ἴλ φὸτ ἀβουάρ
περροῦκε μπλόντ
ἔ κολλὲ νουάρ.

Κάτι λόγια στρογγυλά Ἰκατρινῶ φουσανελά.

Φ. — Ἀκούσε, βρε κουτομόζα,
τοῦ Στριφτόμπολα τὰ λόγια;

Π. — Ἐκενός ὁ φουσανελά,
ὅπου σὲ κάνει καὶ γελᾷ,
δὲν ἔχει δόλου νὰ τὰ πῆ περι διὰ γραμμάτων
σὰν τοὺς μεγάλους ρήτορες ἐκείνων τῶν κομμάτων.

Δὲν εἶνε διπλωματικὰ τῆς γλώσσης τοῦ τὰ βέλη
γὰτ κι' ἐκενός κύριος δὲν εἶν' ἐπὶ τῶν ἐν τέλει,
μῆτε ποτὶ τοῦ καρτερεὶ νὰ πᾶρ' Ὑπουργιλίαι
καὶ μῆτε πόθος ἀρχηγοῦ τὰ στήθη του δὲν τῆκει.

Ἀπλοτικῶς στὰ λόγια τοῦ πρὸς θυμνιδιαν ὄλων,
Ἰσραηλιτῆς ἀγαθὸς χωρὶς κανένα ὄδλον,
δὲν στάζει τὸ γλυκύτατον τῆς ρητορείας μέλι,
κι' ἔξιπτορεὶ ἔξαρ ἔξαρ τοὺς χρόνους τοὺς κουτούς...
μὰς εἶπε γὰρ τὸν Βασιλᾶ πὸς πόλεμῳ δὲν θέλει
κι' ἀδικίαι φόρους δίνομε γὰρ στόλους καὶ στρατούς.

Φ. — Γέλασα μὲ τὰ λόγια τοῦ... κι' ἔαυσε κι' ὀμιλία
γὰρ τὸν παλῶν τὸν Ὄθωνα καὶ γὰρ τὴν Ἀμαλία
πῶς τὰ χρυσὰ τῶν ὀνειρα κι' οἱ πόθοι τῶν οἱ λαβροῖ
στὴν ἔξορία, Περικλῆ, τοὺς ἔστειλαν τὴν μαρῶν.

Πολλοὶ νὰ κόψουν προσπαθῶν τοῦ λόγου τοῦ τὸ νῆμα,
μὰ τοῦτος ὀφουσανελάς
τοὺς ἔγινε κακὸς μπέλλας,
καὶ δὲς τοῦ κι' ἐμνημόνευε τὸν Ὄθωνα στὸ βῆμα.
Τὸ κἀτω κἀτω τῆς γραφῆς, στὸς Βουλευτὰς προτείνει
τῶν ἔξοριστῶν ἀγαμὰ στὸ Σύνταγμα νὰ γίνῃ.

Δὲν ἔχει τάκτ, βρε Περικλῆ, συγχρόνῳ διπλωμάτου,
ζῆ μὲ τὴν Ἀμαλία τοῦ καὶ μὲ τὸν Ὄθωνα τοῦ.

Ἀκόμη μὲ τὸν νοῦ τοῦ ζῆ
στὰ χρόνια τὰ χυδαία,
ποῦ πλάσις ἔβουκε γὰρ ζῆ
μὲ τὴν Μεγάλ' Ἰδέα,
κι' οἱ ταῦθεῶτες Βασιλεῖς ἐπιθυμοῖται καὶ θέλει
ν' ἀναστηθῶν σὲ μάρμαρο μὲς ἀπὸ τὴν Πεντέλη.

Στριφτόμπολα φουσανελά, μὲσα σ' αὐτὴ τὴν κἀφή
πολὺ μὰς διασκέδασαν τὰ λόγια σου κι' ἡ κλάψα.
Ἐξῆγα τοὺς πρώτους τοὺς καπνοῦς
κι' ἔλα τὰ περσομένα...
μὴν κλαῖς πικρὰ γὰρ τοὺς ἔπινοῦς
κι' αὐτοὶ γελῶν γὰρ σέκα.

Π. — Ἀγαπητὴ φουσανελά,
τῆχεις ἀρχαία τὰ μυαλά.
Καθὲνας πύργος, Πατρινε, φοντασιώδης ἔπυσε,
κι' ἐγὼ μαζὶ σου ν' τρέπομαι πὸς σήμερα δὲν ντρέπομαι
μὲ φουσανελά νὰ μιλῆς
ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.

Φ. — Ἀγαπητὴ φουσανελά,
τῆχεις ἀρχαία τὰ μυαλά.
Σύμφωνα πᾶν μὲ τὸν καιρὸ κι' ὀνειρατὰ καὶ πόθοι...
πάψε γὰρ τέτοια νὰ μιλῆς...
κι' ὁ Πατρινὸς φουσανελάς
πολὺ μὰς ἐφορτόθῃ.

Π. — Φουσανελά, παρακαλῶ,
κάνε με πάντα νὰ γελῶ.
Τραβῆξτε κορδέλα
καὶ γὰρ τὴν φουσανελά.

Φ. — Πολὺ μὰς διασκέδασε δὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα,
καὶ τώρα τὸ στήθερό σου προμένει μὲ λαχτάρα.

Καὶ καρμώσεις ποιητικῆς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τάδε καὶ νῦν πρὸς τὸ καινὸν ὁ Φασουλῆς κηρύττει...
εἰς τοῦ Φωτίου τρέξετε τοῦ τραπέζομῆστη,
ποῦ τρεῖς φορές ἐπέτυχε καὶ νῦν τὴν ἄλλην
τῆν τελευταίαν κληρώσιν τῆς Ἐθνικῆς καὶ πάλιν.
Μ' ἐπὶ τὴν τύχῃ τὴν κλητῶσε κατὰμαρῆς τοῦ δόξμου
ἐπέρισε κι' ὁ λογιστὴς, ὁ Κόστας Οἰκονόμου,
κι' ἂν ἀγοράσῃς μετοχὴν ἢ καὶ τὴν ἀσφαλίσει
σὲ βεβαίῳ σὺρ μὰ παρὸν πὸς κᾶτι θὰ κερδίσει.